

PITICUL NAS-LUNG de Wilhelm Hauff

Trăia odată un sărman cizmar, care avea...

...o nevastă - Hanna, și un copil - Iacob. Toată ziua, băiatul o ajuta pe mama sa în piață la vânzarea zarzavaturilor, și uite-așa, trăiau și ei de pe o zi pe alta, dar din muncă cinstită.

Într-o zi, în piață își făcu apariția o bătrână urâtă, care avea un nas foarte mare. Baba venise după târguieli, și se opri tocmai...

...la taraba unde Hanna-zarzavagioaica și micul Iacob își vindeau marfa. Bătrâna începu să încerce una câte una verzele pe care cei doi le aveau la vânzare, dar nu făcea altceva decât să studieze marfa, clătinând nemulțumită din cap.

Baba bolborosea ceva despre o iarbă pe care nu o găsea la nicio tarabă, precum și de faptul că verzele acelea nu sunt prea grozave. În cele din urmă, micuțul Iacob se răsti la ea, spunând că nu face decât să-i strice marfa mamei sale și să îi îndepărteze pe toți clienții care ar mai fi vrut să cumpere de la ei, datorită faptului că bătrâna își băga nasul ei lung în toate verzele de pe tarabă. Cum auzi una ca asta, bătrâna izbucni într-un râs respingător și îi spuse micuțului Iacob că, dacă îi place nasul ei, va avea și el unul pe măsură, care să-i ajungă până sub bărbie.

Apoi bătrâna cumpără niște verze de la taraba Hannei și o rugă pe aceasta să-l lase pe micuțul Iacob să vină cu ea până acasă, pentru a o ajuta la căratul mărfii, căci ea e slăbită de puteri pentru o asemenea treabă. Hanna încuviință, dar cu inima grea, căci o speria bătrâna cu înfățișarea ei de vrăjitoare.

Iacob și cu bătrâna merseă ei ce merseă, vreo trei sferturi de ceas, până ajunseră într-o mahala de la marginea orașului, în dreptul unei case ce arăta ca vai de ea. Bătrâna se opri, scoase un cui ruginit și descuie ușa.

Însă când intră în casă, Iacob fu uimit să vadă cât de frumos arăta pe dinăuntru locuința babei. Totul era foarte bine orânduit, iar podeaua strălucea pur și simplu de curățenie, fiindu-ți frică să nu aluneci pe ea, de lucioasă ce era.

Baba strigă către slujitori să-i aducă degrabă papucii, iar în cameră năvăliră niște cobai mici, cârând de zor încălțările bătrânei. Iacob se miră peste măsură și de această grozăvie.

Apoi zgripturoaica îl duse degrabă pe micuțul Iacob până în bucătărie, unde..

...îi spuse să lase jos coșul, căci era cu siguranță foarte greu, întrucât căpățânile de om

cântăreau mult. Iacob îi spuse bătrânei că mama sa i-a vândut varză, însă zgripturoaica îl puse pe băiat să se uite mai bine în coș, și într-adevăr, copilul se înspăimântă foarte, căci acolo se vedeau capete omenеști.

Apoi năvăliră în bucătărie și alți slujitori ai bătrânei, iar aceștia erau cobai și veverițe, care...

...roboteau de colo-colo, pentru a o ajuta pe stăpâna lor. Aceasta, îi spuse micului Iacob să aștepte liniștit, până ce îi va pregăti ea o supă atât de bună, cum nu a mâncat în viața lui.

Și într-adevăr, când supa fu gata, iar băiatul o gustă, simți că aceasta are un gust foarte bun, mai ales că bătrâna folosisе o aromă cum nu mai întâlnise până atunci. Însă, în scurt timp, pe Iacob îl apucă somnul, și...

...adormind pe loc, visa că devenise și el slujitor în casa bătrânei. În primii ani, Iacob nu era vrednic decât să spele pe jos și apoi să frece podelele până când acestea deveneau lucioase precum sticla. Apoi, când...

...mai trecuseră câțiva ani, Iacob fu mutat la bucătărie, unde era foarte priceput, ca ucenic al slujitorilor bătrânei – veverițele-bucătari.

După încă niște ani, Iacob devenise atât de bun în meseria de bucătar, încât el însuși alegea mirodeniile și ingredientele pe care le folosea în mâncărurile sale, și nimeni nu-i mai dădea vreun sfat. După vreo șapte ani petrecuți în slujba bătrânei, Iacob umbla prin cămărilor acesteia, unde erau ținute ierburile ce dădeau tot felul de gusturi mâncărurilor gătite de el, și, găsind o plantă pe care, mirosind-o, îi aduse aminte de aroma supei ce o mâncase el în ziua în care venise în casa zgripturoaiceii. Planta avea un miros foarte puternic, iar băiatul strănută și...

...tot atunci se termină și visul, căci se trezi brusc din somn. Iacob se gândi că trebuie să ajungă degrabă la mama sa, și...

...plecă numaidecât din casa bătrânei, unde nu mai întâlni pe nimeni în drumul său. Se gândi la visul său ciudat, și..

...o porni în goana mare pe străzile orașului, către piața unde se afla mama sa. Pe drum auzi tot felul de strigăte batjocoritoare, adresate de oameni unui pitic ce avea un nas peste măsură de mare, însă Iacob era foarte grăbit să ajungă la maica-sa și nu mai avu timp să se uite și el după arătarea cu pricina.

Când ajunse în piață, o văzu pe mama lui în fața coșurilor cu zarzavaturi, dar aceasta i se

păru atât de tristă, încât băiatul nu știa ce să mai creadă. Se apropie de ea, și...

...o întrebă dacă este supărată pe el, din pricină că a lipsit atât de mult, fiind plecat să o ajute pe bătrână. Femeia nu înțelesese la început ceea ce spunea băiatul, pe care nici nu-l recunoștea, iar atunci Iacob îi spuse că este fiul ei, cel plecat mai devreme din piață, pentru a o ajuta pe bătrână. Atunci săriră pe el și celelalte precupețe, luându-l la rost din cauza că acesta îndrăznește să-și bată joc de nenorocirea bieteii femei, căreia i se răpise unicul fiu în urmă cu șapte ani, de către o babă, nimeni alta decât Vrăjitoarea cea Rea a ierburilor, și care venea prin târg odată la o sută de ani.

Cum auzi o asemenea minune, Iacob se gândi că poate mama lui e prea supărată ca să-l recunoască, și precupețele îi țineau isonul, așa ca băiatul dădu fuga la taică-su, cizmarul, însă nici acesta nu îl recunosc.

Ba cizmarul făcea chiar haz de nasul său cel lung, și atunci Iacob ceru o oglindă, și privindu-se în ea, rămase mut de uimire. Într-adevăr, nimeni nu-l putea recunoaște, căci avea un nas atât de lung și coroiat, încât și pe el îl înspăimânta de-a dreptul. Iacob își dădu atunci seama că ce se întâmplase în casa bătrânei nu fusese un vis, ci șapte ani de zile scurși din viața sa. De altminteri, băiatul rămase un pitic pricăjit, pentru că Iacob cel adevărat ar fi trebuit să fie acum un flăcău în toată legea.

Mâhnit de cele întâmplate, Iacob plecă din atelierul de cizmărie al tatălui său, și se gândi ce oare avea de făcut mai departe, căci trebuia să-și câștige cumva existența.

Pe oriunde mergea, Iacob era ținta batjocurilor tuturor, lucru ce îl făcea să sufere foarte tare în adâncul sufletului său.

Deodată Iacob își aduse aminte că, în vremea petrecută în slujba zgripturoaicei, învățase să gătească atât de bine, încât era neîntrecut în acest meșteșug. Atunci se duse la curtea prințului acelui ținut și ceru la poartă să fie lăsat să-și încerce meșteșugul de bucătar.

La început Piticul fu luat în râs, dar Iacob insistă să-și demonstreze arta de bucătar, și i se oferi această șansă. Și într-adevăr, Piticul găti niște mâncăruri atât de bune,...

...încât fură servite imediat la masa prințului. Acesta fu într-atât de mulțumit de ospăț, încât ceru să-i fie adus în fața sa meșterul care pregătise bucatele acelea minunate.

Iacob fu îndată adus în fața Prințului, care îl felicită pentru meșteșugul său, spunându-i că de acum înainte va fi șeful bucătarilor din palatul său.

Și în scurt timp, toată lumea din palat îl cunoscă pe Iacob – Piticul Nas-Lung. Iar acesta,

datorită meșteșugului său neîntrecut în arta mâncărilor, nu mai stârnea batjocurile celor din jur, ba chiar era privit ca un personaj foarte important, ceea ce, să o spunem drept, chiar așa era.

Într-o zi, Iacob - Piticul Nas-Lung, care făcea și cumpărăturile necesare mâncărilor ce urmau a fi pregătite pentru masa Prințului, luă din târg trei găște mari și frumoase. Două dintre ele făceau un zgomot asurzitor, dar a treia nu scotea niciun sunet, iar lui Iacob i se părea că aceasta era foarte tristă.

Piticul Nas-Lung se apropie la un moment dat de găscă și rămase uimit peste măsură atunci când aceasta îi grăi cu glas omenesc:

“Dacă mă atingi cumva, eu te voi mușca.

Gâtul de-mi vei tăia,

În groapă te voi băga”.

Iacob îi promise atunci găștei că nu îi va lua viața și află apoi de la aceasta că numele ei este Mimi - fiica marelui Vrajitor Wetterbock. Mimi fusese transformată în găscă de către o vrăjitoare rea, inamica de moarte a tatălui ei. Apoi fusese îndepărtată de lângă acesta, care trăia tocmai în insula Gotland, și adusă aici.

Iacob se împrietenise cu găscă și spuse celor de la bucătărie că nu o va tăia imediat, ci o păstrează pentru a o găti mai târziu prințului, într-un fel deosebit. De altminteri, Piticul nu îi dădea de mâncare găștei ierburi, ci prăjituri și dulciuri. Tot de la Mimi, căreia Piticul îi spusese că fusese și el vrăjit la rândul său, Iacob află că, dacă va găsi planta la care se gândise bătrâna zgripturoaică a ierburilor atunci când îl transformase în pitic, se va putea preface la loc, în ceea ce fusese înainte.

Într-o bună zi, la curtea Prințului sosi un stăpânitor vecin, prieten de-al acestuia.

Piticul Nas-Lung fu chemat de îndată la Prințul - stăpânul său, și i se porunci să gătească pentru oaspetele nou sosit cele mai bune mâncăruri pe care le știa el. Ba chiar să prepare „Plăcinta-Craiasă”, o delicată deosebită, ce fusese până atunci pregătită doar la masa stăpânitorului vecin, de către bucătarul acestuia.

Iacob se execută de îndată și pregăti mâncărurile și „Plăcinta-Craiasă”, ce fură servite apoi la masa celor doi stăpânitori. Oaspetele gustă din bucate și le laudă gustul, numai că, ajungând la „Plăcinta-Craiasă”, îi spuse Piticului că nu a ieșit la fel de bună ca cea preparată de către bucătarii săi, pentru că îi lipsește ingredientul de bază, și anume buruiana „Strănută-cu-Plăcere”. Prințul - stăpânul lui Iacob - se înfurie și îi porunci

Piticului să pregătească plăcinta așa cum trebuie, în cel mai scurt timp, altminteri va fi vai și amar de viața lui.

Deznădăjduit, Iacob se retrase de la masa celor doi stăpânitori. Din nefericire nu știa cum arăta buruiana aceea, și isi dădu seama ca zilele îi sunt numărate.

Dar Mimi, care se învârtea pe acolo, îl văzu supărat și îl întrebă care e pricina mâhnirii sale. Iacob îi povesti în amănunt toată tărașenia, și atunci Mimi îi spuse să nu-și facă griji, pentru că ea cunoaște bine planta respectivă, care crește...

...la umbra castanilor, în nopțile cu lună nouă. Cum lucrurile se petreceau tocmai în vremea aceea, Iacob era cu adevărat salvat, pentru că ieșind cu Mimi în parcul palatului,...

...gâsca găsi numaidecât planta „Strănută-cu-Plăcere”. O culese cu ciocul de acolo și...

...i-o dădu lui Iacob. Acesta o luă și, mirosind-o, își aduse aminte că are aceeași aromă ca și supa pe care i-o servise vrăjitoarea în ziua când îl adusese în casa ei.

Și numaidecât, Iacob se preschimbă într-un tânăr înalt și frumos, căci vraja se rupese în cele din urmă.

Mimi nu mai putea de bucurie, pentru că prietenul ei se transformase în Iacob, cel ce ar fi trebuit să fie. Îl rugă pe Iacob să o ducă degrabă la tatăl ei, marele Wetterbock, și cum...

...pe tânăr nu-l mai cunoștea acum nimeni, acesta ieși nestingherit din palat și, împreună cu Mimi, o porni spre insula Gotland, acolo unde locuia vrăjitorul.

Mare îi fu bucuria vrăjitorului Wetterbock, atunci când își revăzu fiica, căreia avu grijă să-i redea înfățișarea de odinioară. Și mare a fost și răsplata lui Iacob, care plecă din castelul vrăjitorului încărcat cu o ladă mare, plină de bogății.

În cele din urmă, Iacob se întoarce acasă la părinții săi, care îl recunoscuseră pe loc ca fiind fiul lor, cel pe care îl credeau pierdut pe veci, și trăiră de atunci mulți ani de zile, fericiți și bogați.

SFARSIT